

Vještice, kometi i planetarne kataklizme - 5. dio

Laura Knight-Jadczyk

Sott.net

Sub, 30 Lis 2010 16:59 UTC

Komentar: Originalni članak na engleskom jeziku je prvotno objavljen u [DCM-u](#), tadašnjem službenom glasilu Sott.net-a.

Uoči ovogodišnje Noći vještica, donosimo Vam prijevod odličnog eseja Laure Knight-Jadczyk, podijeljen u nekoliko dijelova, nakon kojeg ćete bundeve i "maškare" zadnjeg dana mjeseca listopada gledati u sasvim novom, objektivnijem svjetlu.

Kad su zbunjeni vojnici upitali papinskog namjesnika kako da razlikuju katolike od katarata, u povijest je ušao njegov famozan odgovor: "Sve ih pobijte! Bog sigurno prepoznaje svoje."

Može se reći da je progon vještica jednostavno oživotvorenje Inkvizicije koja je imala slična pravila obračunavanja s katarima dvjesta godina ranije. Da bi se razumjelo kako se lako takav napad na "vještice i čarobnjake" može legalno i društveno manifestirati, trebamo malo pogledati na same početke Inkvizicije.

Mnogi ljudi vide Inkviziciju kao nešto što se pokrenulo radi istrijebljenja vještica i štovanja vruga, a riječ evocira slike klada i željeznih kovčega sa šiljcima i svakojakih drugih bizarnih i nastranih pomagala za mučenje. Zaista, mučenje je bilo velik dio Inkvizicije, ali ne onoliko velik kao što neki ljudi možda misle. Treba imati na umu da je Inkvizicija nastala u vremenu kada se prema ljudskom životu odnosilo toliko ležerno da rezanje noseva ili ušiju ili šaka, ili vađenje očiju nije bila nečuvena zakonska kazna za manje zločine.

Križarski pohod protiv katarata je doveo do brutalnih masakara, uništenja posjeda, te do nekih od najužasnijih događaja koji govore o čovjekovoj nehumanosti prema svom bližnjem. Pri kraju tog razdoblja, papa Grgur IX je odlučio da su samo rezultati ono što se gleda. Naumio je izbrisati katarstvo s lica zemlje. Mora da je razmišljao do dugo u noć kako bi smislio bizaran sustav koji je pokrenuo kako bi se obračunao s herezom.

Prvo, stvorio je posebne papinske namjesnike kojima je dao velike ovlasti progona, slične onima koje danas ima Ministarstvo domovinske sigurnosti (u SAD-u, op. prev.), i razaslao ih diljem Europe. Ljude koje je izabrao za taj zadatak su očito bili psihopati, a njihova je misija bila da šire teror cijelom Europom.

Grgur je napunio episkopske palače na jugu Francuske psihopatskim biskupima koji su nudili ogromno bogatstvo svakome tko bi izdao heretika. Poticaj da se izda susjeda je zasigurno bio jako primamljiv. No, u vrijeme kad su glad i razaranja bili sveprisutni nakon više od 20 godina haranja križarskih vojski, bilo mu je skoro pa nemoguće odoljeti. Pravilo su bilo da se imanje koje se zaplijeni heretiku dijeli između prokazivača, Crkve i krune. Naravno, u zemlji koja je bila financijski uništena, gdje su ljudi bili raseljeni i gladni nakon što su ta ista Crkva i kruna godinama udarali po njima, bilo je

mного pojedinaca koji su nudili svoje bližnje u zamjenu za krvavi novac. Zvuči li vam poznato?

Robert le Bourgre, čije ime znači "lopov" (sugerira prijezir koji su ljudi imali prema njemu), terorizirao je nekoć mirnu sjevernu Francusku. Jedan drugi namjesnik, Conrad od Marburga je pronašao neočekivane heretike diljem Porajnja. Tisuće su završili na lomači, često istog dana kada bi bili optuženi. Conrad je prolazio okolo na svojoj muli s dva pomoćnika, donoseći teror svakom selu i gradu kojem su se približili. Izgleda da je normalno svećenstvo čak uvidjelo ovu nebulozu i naposljetku su odlučili nešto učiniti po tom pitanju. 30. srpnja 1233. godine, franjevački redovnik, djelujući u ime pravde, presreo je i ubio Conrada.

Papi je dozlogrdilo. Obratio se dominikancima. U proljeće 1233. godine, dodijelio je papinske inkvizitore Toulouseu, Albiju i Carcassonneu. Ti inkvizitori su djelovali u neprekinutoj liniji sljedećih 600 godina.

Stotine ljudi su bili pozvani da svjedoče pred inkvizitorima. Pitanja su se ponavljala, što je bilo osmišljeno radi pobuđivanja sumnje u umovima ljudi koje se ispitalo o tome što točno inkvizitor zna i tko mu je rekao.

Osoba koju se sumnjičilo da podržava katare nije uvijek bila upoznata s optužbama protiv sebe. Ako bi saznala o opasnosti (u kojoj se nalazi, op. prev.), nije imala pravo znati tko je optužuje, a ako bi potražila pravnu pomoć, njenog odvjetnika se moglo optužiti za poticanje hereze.

Koja god bi bila presuda inkvizitora - koji je bio tužitelj, sudac i porota - nije bilo mogućnosti žalbe. Svakoga se moglo unedogled držati bez objašnjenja u zatvoru radi daljnjeg ispitivanja. U današnje vrijeme, te osobe nazivamo "neprijateljskim borcima".

Inkvizicija je uništila sponu povjerenja koje su držale zajednice na okupu. Prokazivanje svog bližnjeg nije postala samo dužnost, već i nužna strategija preživljavanja.

Više od 100 godina, Inkvizicija je bila životna činjenica u Languedocu. Dolazak inkvizitora u mjesto je bila prilika za prikaz

ponašanja moralnog kolapsa.

U teoriji, naravno, nikoga se nije moglo kazniti, ako nitko ne bi progovorio jer inkvizitor nije mogao djelovati bez pismenih optužbi, ali u praksi, nijedna zajednica nije imala dovoljnu povezanost kako bi se suprotstavila moći tajnog suđenja.

Isto danas vidimo u Americi. Svakoga se adekvatno kondicioniralo gledanjem "reality TV-a" i "Opstanka", i svi znaju pravila: *Učini drugima prije nego što oni učine tebi.*

I tako je to bilo u Languedocu, povijesni model za progon "vještica, za ono što se dogodilo u Njemačkoj pod Hitlerom i za ono što se događa u svijetu danas u pogledu "rata protiv terorizma".

Nakon dolaska u mjesto, inkvizitor se posavjetovao s lokalnim svećenstvom. Svi muški stariji od 14 i sve ženske starije od 12 godina su morali ispovijediti svoju vjeru u Katoličku crkvu. Oni koji to nisu napravili su bili prvi koje se ispitivalo.

Tada bi inkvizitor održao govor u kojem bi pozvao ljude da provedu nekoliko dana u veoma dubokom razmišljanju o svojim prošlim, tadašnjim i budućim aktivnostima, te da dođu tijekom sljedećeg tjedna kako bi dali povjerljivu izjavu. Nakon sedam dana milosti, one koji se ne bi odazvali pozivu se službeno dovodilo.

Kazna se kretala od gubitka imanja do gubitka života. Osim najgoreg zločina da je netko katar, drugi prijestupi koje se kažnjavalo su uključivali skrivanje i pružanje prenoćišta kataru ili čak ako se nije prijavilo bila kakva naznaka hereze.

Stvarni dokaz pravog poštivanja Katoličke crkve se mjerio *brojem ljudi koje je grijешnik bio spreman prokazati.*

Trebalo je samo deset godina da Inkvizicija, od djelovanja nekoliko psihopatskih fanatika, postane učinkovita birokracija koja je trajala 600 godina. Zapošljavala je stotine osoba koje su ispitivale tisuće ljudi s takvom monotonom pravilnosti da je ustanovljen službeni "riječnik" za "djelatnike".

Naoružana popisom predloženih prijestupa koje se smatralo

"heretičkim" ili "podržavanjem heretika", koji je uključivao čak i sam izostanak prijave da je postojalo znanje o heretiku koji je prešao preko nečijeg posjeda, Inkvizicija je nastavljala zastrašivati stanovništvo Europe u razmjerima koje nije moguće shvatiti. Sama brojka ljudi koje se pozivalo na davanje izjava, te ponovno pozivalo na svjedočenje iznova i iznova, jednostavno zaprepašćuje. Čudnim obratom povijesne ironije, katari - koji su vjerovali da je materijalan svijet zao i nebitan - nadahnuli su sistematiziranje zakona policijske države.

Sastavljen je pregled s referencama ispovijesti koje se izvuklo iz desetaka tisuća ljudi, stvarajući kartu mentalnog krajobraza Languedoca. Više od pet tisuća transkripata koji su preživjeli predstavlja samo mali dio djelovanja Inkvizicije.

Inkvizicija je nemilosrdno mučila tisuće nevinih ljudi. Napravljeni su inkvizitorski priručnici kako bi služili kao vodiči rastućem broju papinskih sudova u Europi. Ti su priručnici podsjećali inkvizitore da se bave poslom spašavanja duša, ali mislim da razlika blijeđi u slučaju onih čiji životi su bili izgubljeni ili uništeni presudama Inkvizicije.

Languedoc je u osnovi bio laboratorij za represiju. Ugled Inkvizicije još više naglašava nadareni inkvizitor Toulousea, Bernard Gui, koji predstavlja negativca u djelu Umberta Eca *U ime ruže*.

Inkvizitori su nagovorili šaćicu uhićenih katara na preobraćenje i prodaju svojih svjedočenja. Sicard de Lunel od Albija je dao redovnicima dugi popis simpatizera katara, prokazujući čak i svoje roditelje. Svi koji su mu ikad pomogli u životu dok je bio katar, bez obzira radi li se o osobi koja mu je pružila prenoćište, dala malo hrane, ili čak staklenku meda, se pozvalo da budu kažnjeni, samo na temelju njegovih riječi. On i nekolicina drugih poput njega su nakon toga premješteni u dvorac pored Toulousea u srednjovjekovnoj verziji "programa zaštite svjedoka". Sicarda su dobro platili za njegovo izdajstvo i doživio je poodmaklu starost. Možemo se pitati koliko mu je život bio spokojan.

Upotreba mučenja delikatno se nazivala "postavljanjem pitanja". U Languedocu, uzastopni valovi visoko obučениh inkvizitora, potpomognuti doušnicima i mučiteljima, potpirivani totalitarnom vjerom Katoličke crkve, s detaljnim priručnicima i sve većim registrima "inteligencija", polako ali sigurno poslali su katarstvo u zaborav. Tisuće drama savjesti završile su u tamnicama ili požarima preliveći krvlju. Do kraja stoljeća, samo su se uistinu heroji usudili reći da je ovaj svijet zao.

Nije to bio pravni sustav, već sustav dizajniran da stvori strah. Ovaj 250 godina star katolički sustav terora bio je sustav koji je bio prikladno dostupan početkom progona vještica, iako, zanimljivo, prvi progoni nisu bili crkveni nego politički.

1397. godine, čovjek po imenu Stedelen je bio optužen da je vještac u Simmentalu, Švicarskoj, nakon neuspjele žetve u njegovom selu. Prema njegovim tužiteljima, Stedelen je upotrijebio crnu magiju kako bi uništio usjeve tako što je navodno žrtvovao crnog pijetla na šabat na raskrižju, i tako što je stavio guštera ispod vrata mjesne crkve.

Peter von Greyerz, sudac, čvrsto je vjerovao u čarolije, za koje je vjerovao da su uvedene u Simmental od plemića zvanog Scavius 1375. godine. Njega su ubili njegovi mnogi neprijatelji, ali on je imao učenika koji je prema Greyerzu bio učitelj Stedelena.

Stvarni dokazi nisu predstavljeni, naravno, ali Stedelen je navodno postao stručnjak za magiju i navodno naučio krasti gnojivo, sijeno i slično iz tuđih polja magijom, stvoriti tuče i oluje, učiniti da ljudi i životinje postanu sterilni, učiniti konje ludima kada im je dotaknuo kopita, mogao letjeti i strašiti one koji su ga zarobili. Greyerz je također optužio Stedelena da je uzeo mlijeko od krave jednog bračnog para kako bi supruga pobacila. Nakon mučenja, Stedelen je priznao prizivanje demona kao dio pakta s vragom. Njegovo suđenje održano je u sekularnom sudu nakon čega je bio spaljen na lomači.

Greyerz je vjerovao da postoji sotonistički kult, čiji su se članovi sami zaklinjali đavlu i jeli djecu u crkvama noću. On je nastavio svoje progone i jednom mučio ženu da to potvrditi.

Od 1415. do 1419. godine, u Savojskom vojvodstvu, došlo je do građanskog rata između klanova plemstva. Razne plemićke obitelji su se pobunile protiv obitelji Raron, a mase su uvučene u sukob. To se nastavilo neko vrijeme i, do 1428., cjelokupno društvo u tom području bilo je u stanju velike napetosti. Nitko ne zna tko je došao na ideju da su svi problemi nastali zbog vještica, ali 7. kolovoza 1428., delegati iz sedam općina u Valaisu zatražili su da vlasti istraže navodne, nepoznate vještice i čarobnjake. Svatko tko je proglašen čarobnjakom od više od tri osobe, bio je uhićen. Ako su priznali, spalili su ih na lomači kao heretike, a ako ne bi priznali, mučilo ih se dok to nisu učinili. Također, one koje su prokazali više od dva osuđena čarobnjaka trebalo je uhititi.

Maštovita interpretacija suđenja vješticama iz Salema

Ove optužbe, suđenja i pogubljenja su vjerojatno vidjeli i ostali pojedinci elita - ili pojedinci koji su željeli postati članovi elite uzimajući imovinu onima koji su im se zamjerali ili kojima su zavidjeli - kao zgodan način da se suoče s mnogim problemima. Ludost se brzo proširila na sjever u Njemačku, a zatim u Francusku i Švicarsku. Glavne optužbe sastojale su se od:

- leta kroz zrak i pljačkanja vinskih podruma;
- vukodlaka - da su ubili stoku dok su bili u obliku vukodlaka;
- da su postali nevidljivi korištenjem bilja;
- da su izliječili bolesti i paralize uzrokovane čarolijama tako što su ih prebacili nekome drugome;
- da su oteli i pojeli djecu;
- da su susreli Sotonu i naučili magiju od njega;
- da su planirali lišiti kršćanstvo njegove moći nad čovječanstvom.

Iz ovog popisa, možemo pretpostaviti vrste problema od kojih je narod patio: gladi koja dovodi do krađe i vandalizma, uništavanja njihove stoke, raširene bolesti, gubitka djece, i, bez sumnje, čak i kanibalizma. To je očito bilo jako teško vrijeme.

Stotinu godina nakon što je Crna smrt uništila oko pola europskog stanovništva, Stogodišnji rat se bližio kraju, stvari su i dalje bile iznimno teške, te kako bi se povratili red i kontrola nad oporavljajućim društvom, netko je morao biti okrivljen, (definitivno NE kometarne eksplozije). Naravno, problem je bio kako zaobići *Canon episcopi*. Bilo je potrebno umanjiti ovu službenu crkvenu politiku kako bi se uopće omogućilo "vještice ludilo". Dakle, prvi napadi su učinjeni na samu valjanost dokumenta.

1450. godine, Jean Vineti, inkvizitor u Carcassoneu, izjednačio je vještičarenje s herezom, a 1458. godine, Nicholas Jacquier, inkvizitor u Francuskoj i Bohemiji (današnja Češka, op. prev.), identificirao ju je kao *novu* vrstu hereze - to jest, *za vještice tog vremena se tvrdilo da su drukčije od onih o kojima je dokument govorio*. 1460. godine, Visconti Girolamo, profesor inkvizitor i provincijal Lombardije je izjavio da je sam čin branjenja vještičarenja (ili vještica) također hereza.

Inkrementalni koraci su bili napravljeni prema uspostavi službenih standarda, ali ipak, kada su Kramer i Sprenger (obojica članovi dominikanskog reda i inkvizitori Katoličke crkve) napisali *Malleus Maleficarum* i predali ga teološkom fakultetu Sveučilišta u Kölnu 9. svibnja 1487. godine, tražeći njegovo odobrenje, to je bilo naširoko osuđeno kao neetično i nezakonito. Katolička crkva je zabranila knjigu 1490. godine, svrstavajući ga pod *Index Librorum Prohibitorum*, a sama Inkvizicija je odbacila Kramera. Ovdje treba napomenuti da je, 1484., Kramer pokušao pokrenuti sustavni progon vještica u regiji Tirol što je dramatično odjeknulo. Kramer je izbačen iz teritorija i mjesni biskup ga je okarakterizirao kao "senilna starca". Prema povjesničaru crkve Diarmaidu MacCullochu, pisanje knjiga je Kramerov čin samoopravdanja i osvete.

Glavna stavka *Malleusa* je bila da sistematično obezvrijedi *Canon episcopi* i da diskreditira one koji su bili skeptični u postojanje vještičarenja, da ukaže da su vještice češće žene nego muškarci, te da educira progonitelje kako da ih otkriju i osude. Stručnjaci kažu da se *Malleus* dijelom temeljio na *Formicariusu* Johannes Nidera koji je napisan desetak godina ranije. Prije Nidera, smatralo se da magiju izvode obrazovane osobe koje su izvodile zamršene rituale.

U Niderovom *Formicariusu*, vještica se opisuje kao nepismena i ženskog roda. Nažalost, tiskarski stroj Johannes Guttenberga - proizvod renesanse - omogućio je da se to djelo brzo proširi diljem Europe. Ta kristalizacija je ono što je rezultiralo samim početkom vještičjeg ludila. Ideja da svatko može naškoditi drugome putem magije jednostavno se posvećujući štovanju Sotone - osobito žene koje su bili dugo gledane kao bespomoćne i nešto manje od ljudskog - bila je zastrašujuća i šokantna.

Kako se ludilo širilo Europom, doslovno stotine tisuća žena se spalilo na lomači. Djeca, žene, čak i cijele obitelji su poslani na spaljivanje. Povijesni izvori su puni užasnih opisa mučenja kojima su ti jadni ljudi bili podvrgnuti. Cijela sela su bila istrijebljena. Jedan zapis kaže da je cijela Njemačka bila puna lomača, te da su Nijemci bili potpuno zaokupljeni građenjem lomača kako bi spalili žrtve. Zapisano je da je jedan inkvizitor rekao: "Volio bih da (vještice) imaju jedno tijelo, kako bi ih mogli spaliti sve odjednom, u jednoj vatri!"

(Hugh Trevor-Roper; *The Crisis of the Seventeenth Century*:

Religion, the Reformation, and Social Change, and Other Essays; 1967., str. 152).

1580-ih godina, katolički protureformatori su se posvetili lovu na vještice, loveći uglavnom protestante. U Francuskoj se dogodilo da su većina vještica bile hugenoti. Bilo je mnogo slučajeva “političkih” smaknuća pod krinkom spaljivanja vještica. Jedna žrtva je bio sudac koji je spaljen 1628. godine zbog pokazivanja “sumnjive blagosti”. Kako se ludilo širilo, zloba i divljaštvo napada su rasli. Upravo spomenuti sudac, dr. Haan, pod mučenjem je priznao da je vidio pet gradonačelnika Bambergu na vještičjem sijelu, te su oni također smaknuti. Jedan od njih, Johannes Julius, pod mučenjem je priznao da se odrekao Boga, predao vragu, te vidio 27 svojih kolega na sijelu. No, kasnije, iz zatvora, uspio je prokrijumčariti pismo i poslati ga svojoj kćeri Veronici, dajući puni izvještaj svog suđenja. Napisao je:

Sada moje najdraže dijete, tu imaš sva moja djela i priznanja, zbog kojih moram umrijeti. To je sve laž i izmišljotina, tako mi Bog pomogao... Nikada ne prestaju s mučenjem dok netko nešto ne kaže. Ako Bog ne omogući način donošenja istine na vidjelo, naš cijeli rod će biti spaljen.”

(Trevor-Roper, 1967., str. 157.)

Protestanti i katolici su se međusobno optuživali, a rana desetljeća 1600-ih godina su bila zaražena pravom epidemijom demona! To je trajalo sve do kraja Tridesetogodišnjeg rata. Rečeno je da ako je objavljivanje *Maleus Maleficaruma* bio početak terora, Vestfalski mir 1648. godine je bio njegov kraj.

Tijekom tog perioda, razlika između dobre i loše magije je nestala, te je vještičarenje postalo nešto potpuno zlo i skoro u potpunosti žensko. Pluralistička koncepcija natprirodnog svijeta je također nestala i ostavljeni smo samo s jako dobrim bogom koji je, međutim, naizgled bio nemoćan u suočavanju s ortaštvom zlog čovječanstva u suradnji s jako zlim vragom. Pa, ne baš točno “čovječanstva”, uglavnom “njegovog ženskog dijela”!

U novije vrijeme, *Malleus* je bio kritički proučavan, iako ne od pojedinaca s ikakvom sviješću o kozmičkim događajima tog vremena. Unatoč tomu, ono što su uočili ima utjecaj na našu temu ovdje. U svom članku, "[Sexy Devils](#)", Dale Keiger piše:

Jedne večeri prije 10 godina, Walter Stephens je čitao *Malleus Maleficarum*. *Malleus*, kako ga učenjaci nazivaju, ne bi bio svačiji izbor za kasnonoćnu knjigu. Obično preveden kao *Vještičji malj*, prvo je bio objavljen u Njemačkoj 1487. godine kao priručnik za lovce na vještice tijekom inkvizicije. To je zastrašujući tekst - korišten 300 godina, duboko u Doba razuma - koji opravdava i detaljizira identifikaciju, uhićenje, ispitivanje i smaknuće ljudi optuženih za druženje s demonima, potpisivanje ugovora s vragom, te izvođenje maleficije ili štetne magije.

“Bilo je 11 sati navečer.” Stephens se prisjeća. “Moja žena je otišla u krevet, a na prvoj stranici [*Malleusa*] je bila ta čudna rečenica o ljudima koji ne vjeruju u vještice i ne vjeruju u demone: ‘*Stoga griješe svi oni koji kažu da ne postoji takva stvar kao vještičarenje, već da je to čisto imaginarno, čak iako ne vjeruju da đavli postoje osim u mašti ignorantnih i vulgarnih, te da prirodne nesreće koje se dogode čovjeku, on pogrešno pripisuje nekom navodnom vragu.*’ ”

Ta zamršena rečenica je povezana sa zanimljivim tekstom kojeg je Stephens znao iz djela *Il messaggiero*, rada talijanskog pjesnika Torquata Tassa iz 1582. godine: “*Ako čarobnjaci, vještice i opsjednuti postoje, tada i demoni postoje; ali ne može se sumnjati u to da su primjerci ova tri bili pronađeni u svakom dobu: stoga je nerazumno sumnjati i da se demoni nalaze u prirodi.*”

Stephens, profesor na katedri Charlesa S. Singletona talijanskih studija na odjelu Hopkins za romanske jezike, književni je kritičar, te je osjetio da se nešto intrigantno događa ispod površine teksta sa stranice. Tasso, te posebice autor *Malleusa*, dominikanski teolog i inkvizitor po imenu Heinrich Kramer, u svojim radovima su uložili izvanrednu količinu energije u pobijanje sumnje o postojanju demona. O čemu se tu radi?

Stephens je u sljedećih osam godina pročitao svaki traktat o vještičarenju koji je mogao pronaći, kao i izvješća s ispitivanja, teološke rasprave, te druge radove (njegova bibliografija sadrži 154 primarna, te više od 200 sekundarnih izvora). Većina od 86 traktata o vještičarenju koje citira je bila napisana u zapadnoj Europi tijekom 15., 16. i 17. stoljeća, te jedan za drugim (uključujući *Malleus*) sadrže zapise o seksualnim odnosima sa sotonskih duhovima. Zašto? Jesu li autori bili nemilosrdni ženomrsci, čvrsto

odlučni u prikazivanju žena u najgorem mogućem svjetlu? Jesu li bili jezivi, suzdržani neženje koji su strahovito uživali pišući izvještaje o demonskom seksu? Stephens nije mislio tako; tekstovi, u njegovom pogledu, nisu podržavali takvu interpretaciju. Na drugom je mjestu u *Malleusu* pronašao ključnu referencu za optužene vještice pod mučenjem, tj. da su one “stručni svjedoci stvarnosti tjelesne interakcije između ljudi i demona”. Ovi momci pokušavaju izgraditi dokaze da demoni postoje, pomislio je. Pokušavaju uvjeriti skeptike. Zatim je pomislio - **Pokušavaju uvjeriti sebe.**

Stephensova teza duboko preispituje konvencionalnu mudrost o stoljećima okrutnosti i nepravde. Veliki europski lov na vještice, kaže, bio je **izdanak ozbiljne krize vjere**. Ljudi koji su pisali knjige kao što je *Malleus*, ljudi koji su odobrili mučenje i spaljivanje na desetke tisuća nevinih ljudi, **očajno su htjeli vjerovati u vještice jer ako su vještice stvarne, tada su i demoni stvarni, te ako su demoni stvarni, tada je Bog stvaran. Ne samo stvaran, nego prisutan i pozoran.** Pažljivo čitajte radove koje su sastavili autori vještica, Stephens kaže, i vidjet ćete **kako su duboko uznemireni ti obrazovani i pismeni ljudi bili svojim nakupljajućim sumnjama o tome da ako Bog uopće postoji, On ne obraća previše pažnje na Adamove potomke. [...]**

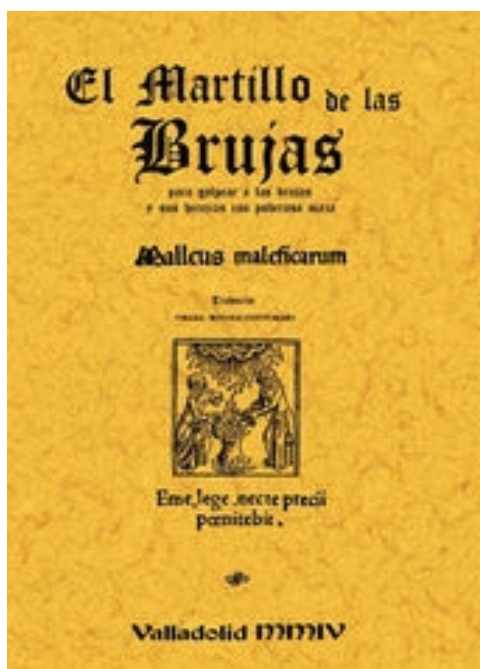
Odobrena, organizirana potjera i proganjanje vještica, koja je bila na vrhuncu od 1560. do 1630. godine, te koja je u potpunosti bila zapadnoeuropski fenomen, počela je tijekom vremena ozbiljne zabrinutosti u Rimokatoličkoj crkvi. **Europski svijet je ranih 1400-ih godina bio ruševina.** Prethodno stoljeće je po povjesničarki Barbari Tuchman bilo označeno kao “razorno”, što nije pretjerivanje. Počevši oko 1315. godine, velika glad je opustošila veći dio zapadne Europe. Od 1347. do 1352. godine Crna smrt je ubila više od trećine stanovništva tog kontinenta. Druge bolesti, te dodatna izbijanja kuge, pustošile su oslabljene preživjele. Kao da prirodne katastrofe već nisu bile dovoljne, Engleska i Francuska su odlučile voditi Stogodišnji rat od 1337. do 1453. godine, najduži rat u povijesti. **Sama Crkva se razlomila, iskidana masivnim organiziranim herezama, te raskolom koji je doveo do toga da čak tri čovjeka istovremeno polažu pravo da su pravi pape.** Kako bi svijet stvoren od pozornog, dobronamjernog i aktivnog Boga mogao biti u takvom neredu?

(*Johns Hopkins Magazine*, 2002; naglasak je moj)

Četrnaesto i petnaesto stoljeće bilo je vrijeme kada su sile prirode podivljale, i vlasti tog vremena su trebale sačuvati obraz i zadržati kontrolu: kako to da su oni, koji su nadvladali poganstvo obećanjem da njihov Bog može zaštititi svoje vjernike od sila prirode, sada otkriveni kao potpuno nesposobni da to učine? Došlo je do, nesumnjivo, ponovnog oživljavanja poganstva i kako bi se to spriječilo vjerojatno su mislili da je idealno da okrive neprijatelja - pogane - za uništenje s kojim nisu imali nikakve veze.

Protestantizam je rastao, a nije izgledalo mudro proganjati majku Crkvu koja je još uvijek posjedovala mnogo moći, te se stoga morao pronaći neki drugi krivac. Na kraju Stogodišnjeg rata i Crne smrti, i Tridesetogodišnjeg rata - koji su svi moguće bili razdoblja kometarnih razaranja na zemlji - proganjanje vještica se upotrijebilo za potpuno ušutkavanje svake aluzije na to da Zemlja nije sigurno pozicionirana u svemiru, a povijest i istina su ugušene krvlju i gorućim ljudskim mesom.

Čini se da su takva proganjanja mogla vrlo lako biti pokrenuta kao način kontroliranja onih koji izuste “herezu” protiv “sretnog” poretka univerzuma uspostavljenog preko Crkve i Države, poput ukazivanja na to da povećani broj vatrenih kugli i viđenja kometa može vrlo lako biti nagovještaj da su planet i njegovi stanovnici u potencijalnoj opasnosti. Ovo je naposljetku bilo vrijeme Galilea, a on je bio optužen da je “heretik” zbog nepodržavanja moći Boga Svemogućega.

Španjolsko izdanje knjige "Malleus Maleficarum" (1486.) od inkvizitora Heinricha Kramera

Još jedna točka za zabilježiti je da vještice više nisu bile smatrane bićima koja mogu koristiti tehnologiju kako bi kontrolirale moći prirode; one su postale bića koja su kanalizirala zlo u svijet, jer su bile pod kontrolom Nečastivog. Sve su u potpunosti bile Sotonine lutke i nikakvo dobro nije moglo ikada doći od njih. [Malleus Maleficarum](#) specifično spominje da se "vještičarenje uglavnom pronalazi kod žena", jer su one više lakovjerne i imaju slabu memoriju", te zato što "vještičarenje dolazi iz tjelesne požude, koja je u žena nezasićna". (Sprenger i Kramer, *Malleus Maleficarum*, 1968., str. 41-48.)

Sprenger, Kramer i drugi - pojavili su se i pisali su knjige opisujući zdrave, sposobne i inteligentne žene kao vještice, i eto ga! Problem riješen. Svih žena za koje se smatralo da su višak (ili bilo koga drugoga, zapravo) moglo se riješiti; sa svim samostalnim ženama s posjedom u rukama može se izaći na kraj, te zaplijeniti njihove posjede; i istovremeno, psihološka kontrola muškaraca nad ženama, ponovno uspostavljanje pokornosti žena i Crkve, sve se može postići u jednom rušilačkom naletu! (Čini se da treba razmotriti i uništenje mnogih genetskih linija moćnih žena - šamanskih linija - u ovom procesu koji je u tijeku, kako se čini.)

Jedan od rezultata ove promjene u stavu je bio stvaranje vještičarenja kao sistematične *anti-religije*; postala je suprotnost svega što je kršćanstvo - i katoličko i protestantsko - predstavljalo. Vještičarenje kao razrađeni sistem religije nije bilo poznato prije 15. stoljeća. Ovo je bio period u kojem se teorija o natprirodnim demonima izmislila i kristalizirala kao objašnjenje za zla koja su pala na čovječanstvo. Kako drukčije objasniti Crnu smrt koja je neselektivno ubijala unatoč molitvama i preklinjanju svećenika kršćanske crkve - i katoličke i protestantske?

Čini se da su legende o bogovima koji se bore na nebu (raspad divovskog kometa prije 13 000 godina) kasnije iskrivljene u nekim gnostičkim idejama kao što je "kozmička pogreška". Dakako, na određenoj razini, ne postoji dvojnost, inače ništa ne bi postojalo, ali ovaj gnostički pogled na stvari otišao je predaleko s tim idejama. (Vidi: *Drugi Bog* autora Stoyanova za bolje razumijevanje gnosticizma, imajući u vidu rad Victora Clubea i Billa Napiera.)

Ukratko, "vještici mit" je stvoren u kasnim 1400-tim godinama kao reakcija na Crnu smrt - kometarno razaranje u gotovo nezamislivim razmjerima - a sastojao se od potpunog, koherentnog sustava vjerovanja, pretpostavki, rituala i "svetih tekstova" koji nikada nisu postojali sve do tog vremena i koje je stvorilo nekoliko psihopatskih optuživača! Dominikanci su razvili i popularizirali koncepcije o demonologiji i vještičarenju kao negativnu sliku takozvane "istinske vjere", a protestanti su bili jednako zaposleni!

Što sve ovo znači jest da je biti "vještica" u vremenu progona vještica moralo značiti nešto više nalik na slijeđenje dualističkih sustava vjerovanja slično katarima, biti promatrač prirode, astronomije, govorenje istine o vlastima, zapravo, više kao način na koji je Burton Mack opisao rane sljedbenike Isusa. To je vjerojatno značilo da ste bili u mogućnosti "vidjeti neviđeno" u smislu kozmičkih, socijalnih i ljudskih energija, "hodati između svjetova" kao što su to radili šamani paleolitika, te koristiti takve sposobnosti za druge ljude. Možda je slika vještice koja leti na svojoj metli preko punog mjeseca zapravo iskrivljeni drevni simbol kometa s repom koji je personificiran u ženu?

Komet je došao i gotovo uništio čovječanstvo pri kraju listopada prije 13 000 godina, a udari ostataka tog istog kometa donijeli su židovstvo, kršćanstvo, islam i, kasnije, nametanje kršćanstva zapadnom svijetu. Kasnije, ista skupina kometa donijela je Crnu

smrt i progon vještica, i muških i ženskih. Takvo traženje krivca se iskoristilo kako bi se riješilo mnogih pojedinaca koji su prijetili statusu quo - kontroli nad masama - a to je uključivalo veoma mnogo jakih, neovisnih žena. I tako, danas, povezujemo vještice s Noći vještica, krajem listopada, i obljetnicom razaranja gotovo čitavog života na Zemlji. To je samo varijacija na priču "Eva je pojela jabuku i dovela do izгона iz Raja", koju su stvorili psihopati koji mrze žene i sve što one predstavljaju: Stvaranje, Njegovanje i Služenje drugima.

Doista. Nesreće tog vremena - *svakog* vremena - napadaju religioznu vjeru. A onog koji govori o takvim nesrećama na razuman i činjeničan način kao upravo nešto što priroda normalno radi, i tko to podupire sa znanstvenim podacima, mora se ušutkati jer ugrožava same temelje zapadne civilizacije: judeokršćanstvo i uniformitarizam i fašističku kontrolu čovječanstva.

Kraj.